

Братя Грим

Разбойникът и неговите
синове

Имало едно време един разбойник. Той живеел със своите другари в тъмните гори и в планински пещери. Когато по пътя минавали царе или богати търговци, той ги спирал, обирал парите им и хубавите им вещи.

Така минавали годините. Разбойникът остарял и този занаят вече не му харесвал. Разкалял се за стореното зло и решил да живее като честен човек.

Един ден той извикал тримата си сина и им казал:

– Мили мои деца, трябва да се научите на някакъв занаят, за да си изкарвате прехраната като почтени люде.

Синовете му помислили, посъветвали се помежду си и отговорили:

– Крушата не пада по-далече от дървото. Затова ние ще станем разбойници. Не искаме да работим от сутрин до вечер за малко пари.

– Синове мои – казал огорчен бащата, – защо не искате да живеете спокойно и да се задоволявате с това, което имате? Който живее честно, живее по-дълго. Безчестието ще ви доведе до лош край – ще ви хванат и ще ви обесят.

Ала тримата братя не послушали баща си и станали разбойници. Те знаели, че в царската конюшня има прекрасен жребец и решили да го откраднат. Чули, че жребецът яде само сочна трева, която растяла само в една гъста и тъмна гора. Отишли в гората, накосили трева, събрали я на голям вързоп и скрили в него най-малкия си брат така умело, че никой да не може да го забележи. После занесли вързоба на пазара. Минал царският коняр, купил тревата и наредил да я занесат в царската конюшня.

В полунощ, когато вече всички спели, най-малкият брат се измъкнал от вързоба, отвързал жребца, надянал му златна юзда и тихо го извел навън. Яхнал го и препуснал към мястото, където чакали двамата му братя. За нещастие градските стражи забелязали крадеца и хукнали след него. Скоро го настигнали и го заловили заедно с братята му.

На другия ден закарали разбойниците при царя. Като разбрал, че са синовете на стария разбойник, който отдавна живеел като почтен човек, царят заповядал да го извикат в двореца, за да го попита дали не иска да откупи синовете си.

Старият разбойник пристигнал в двореца, коленичил пред царя и казал:

– Няма да дам нито грош за моите недостойни синове.

Царят казал:

– Добре. Но ти беше знаменит разбойник и ако ми разкажеш най-

интересната случка в твоя живот, ще освободя синовете ти.

– Царю, ще ти разкажа за едно мое приключение, което и до днес ме кара да изтръпвам от страх. Веднъж чух, че в една пуста пещера в планината живее великан и че притежава голямо съкровище. Събрах около стотина души от моите хора и всички заедно тръгнахме към пещерата. Когато стигнахме, великанът го нямаше. Затова взехме злато и скъпоценни камъни, колкото можехме да носим, и поехме обратния път. Мислехме, че сме в безопасност, но изведнъж пред нас се появи великанът заедно с още десетина великани. Заловиха ни и ни разделиха по десет души на всеки великан. Аз и девет мои другари попаднахме при великана, чието бе съкровището. Завързаха ръцете ни и ни подкараха като овце към пещерата. Тогава ние предложихме да се откупим, но великанът каза:

– Не ми трябва вашите пари. Ще останете при мен и един по един ще ви изям.

След това отдели един от нас настрана и добави:

– Този е по-глъстичък. Ще започна с него.

Уби го и го сложи в огромен котел с вряща вода.

Така великанът изяждаше всеки ден по един от нас и тъй като аз бях най-слаб, щеше да ме изяде последен. Скоро дойде и моят ред и затова реших да си послужа с хитрост, за да се спася.

– Виждам, че очите ти са болни – казах аз на великана. – Аз съм лекар и имам много опит. Ако ме оставиш жив, ще те излекувам.

Великанът се съгласи и ми даде всичко, което ми бе нужно: масло, сяр, смола, билки. Налях масло в котела, сипах от сярата, сложих смола и отровни билки и запалих огън. Когато сместа завря, накарах великана да легне на земята и я излях върху очите му, а после и върху цялото му тяло. Обезумял от болка, той скочи и започна да вие като ранен звяр. Сграбчи една тояга и се втурна разярен из пещерата, удрайки напосоки. Не можех да избягам, защото каменният дом на великана бе затворен с желязна врата, на която висеше голям железен катинар. Успях да се покатеря по една стълба и да се хвана за една гредка на тавана. Висях на гредата цял ден и цяла нощ, но тъй като не можех повече да издържа, скочих долу и се скрих между овците. През цялото време трябваше да тичам между тях, за да не ме хване великанът. После намерих в ъгъла захвърлена овнешка кожа. Сложих я върху себе си така, че рогата да бъдат на главата ми. Преди да пусне овците на паша великанът ги пропускаше една по една между краката си, за да ги преброи. Отделяше някоя по-глъста и я изяждаше. Трябваше да използвам случая, за да избягам.

Промъкнах се между краката на великана, но когато той ме опипа и усети, че съм по-едър, ме хвана и каза:

– Доста си тлъстичка. Затова днес ще попаднеш в моя търбух.

Скочих и се изплъзнах от ръцете му, но той отново ме хвана. Пак се отскубнах и той пак ме улови. Така продължи седем пъти. Тогава великанът се ядоса и извика:

– Бягай тогава! Нека да те изядат вълците!

Като се озовах на свобода, хвърлих кожата и викнах:

– И все пак те надхитрих! Вече съм свободен!

Великанът смъкна от пръста си златен пръстен и каза:

– Вземи този пръстен. Ти го заслужи, защото наистина си много умен.

Взех пръстена и го сложих на пръста си, без да зная, че е вълшебен. От този момент започнах непрекъснато да викам: „Тук съм, тук съм!“ По този начин великанът щеше винаги да знае къде съм. Той хукна след мен из гората, но понеже беше сляп, се блъскаше в дърветата, падаше на земята, после ставаше и отново хукваше.

Скоро разбрах, че пръстенът ме бе омагьосал и се опитах да го извадя, но беше невъзможно. Не ми оставаше нищо друго освен да си отрежа пръста. Така и направих. В същия миг престанах да викам и веднъж завинаги избягах от великана.

– Историята не свършва дотук – продължил старият разбойник. – Разказах я, за да откупя един от моите синове. А за да откупя и другия, ще разкажа какво стана по-нататък.

Когато се спасих от великана, останах сам в гората, без да зная накъде да тръгна. Катерех се по високите ели, оглеждах наоколо, но нямаше и следа от жива душа. Докъдето се простираше погледът ми, се виждаше само гъста, необятна гора.

Продължих да вървя, но вече бях толкова гладен и уморен, че всеки миг щях да се строполя на земята. На залез слънце отново се покатерих на едно високо дърво и забелязах, че в далечината се вие гъст дим. Бързо се спуснах на земята и тръгнах натам. Като наближи, видях три безжизнени трупа, които се люлееха на клоните на едно дърво. Изплаших се много, но бързо се съвзех и продължих, докато стигнах до малка схлупена къщичка. Вратата беше отворена и влязох вътре. До огнището седеше жена с малко дете. Попитах я защо е сама и къде е мъжът ѝ. Със сълзи на очи тя ми разказа как предишната нощ в дома ѝ нахлули страшни горски чудовища, отвлекли нея и детето ѝ и ги захвърлили далеч сред горските дебри. На другия ден ѝ заповядали да убие детето си

и да го свари за вечеря.

Като чух това, съжалих нещастните същества и реших да им помогна. Изтичах при дървото, на което висяха трупове на тримата крадци, свалих от въжето единия от тях, който ми се струваше по-едър, и го принесох в къщата. Казах на жената да го свари и да го предложи на великаните за вечеря. После взех детето и го скрих в хралупата на едно дърво, а самият аз се притулих зад къщата така, че да видя великаните, когато ще се появят.

Слънцето вече залязваше, когато забелязах, че ужасните чудовища идват. След малко влязоха в къщата, запалиха огън, разкъсаха със зъби трупа на крадеца и го изпекоха на жарта. Като изядоха месото до последното парченце, главатарят им попита жената:

– Това, което изядохме, детето ли беше?

– Да – отговори жената.

– А аз мисля, че ти си скрила детето и си сварила един от обесените крадци.

И заповяда на трима великани да донесат по едно парче от трупове на крадците, за да се увери, че и тримата висят на дървото. Щом чух това, бързо изтичах до дървото и се хванах за въжето, от което бях свалил единия крадец.

Великаните дойдоха и отрязоха от всеки по едно парче месо. Отрязах и от моето бедро. Болката беше ужасна, но не издадох нито звук. И до днес имам голям белег.

Разбойникът замълчал за миг и после продължил своя разказ.

– Царю, разказах ти това страшно приключение, за да откупя втория си син. А сега ще ти разкажа края на тази история, за да откупя и третия си син.

Когато великаните се отдалечиха, аз скочих на земята, превързах раната си и без да обръщам внимание на болката, мислех само как да спася жената и нейното малко дете. Върнах се при къщата, за да разбере какво става вътре. Великанът току-що бе опитал парчето, отрязано от моя крак, което беше още кърваво, и каза:

– Веднага ми донесете тялото на крадеца, който виси по средата. Месото му е още прясно и е много вкусно.

Тогава аз отново изтичах до дървото и увиснах на клона между двамата мъртъвци. Само след миг великаните дойдоха, свалиха ме от въжето и ме хвърлиха на земята. И точно, когато ножовете им щяха да се забият в тялото ми, се разрази такава буря с гръмотевици и мълнии, че ужасените чудовища побягнаха с викове към къщата.

След няколко часа бурята утихна и изгря слънце. Взех жената и детето и тръгнахме през гората. Вървахме четири дни и четири нощи; хранехме се с ягоди, корени и билки. Накрая срещнахме хора, които ни показаха пътя, и след няколко часа заведох жената и детето у дома им. Радостта на мъжа й беше безкрайна.

Тук разказът на стария разбойник свършил.

– Това, че си спасил жената и детето – казал царят, – изкупва всичките ти грехове. Затова аз ще пусна твоите синове на свобода.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Der Räuber und seine Söhne

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2472>]